

POKUŠAVAJU NAS PONOVO GURNUTI NA DNO

Kada je država u totalnoj „banani“, a ljudi u potpunoj bijedi i depresiji, svjetski zli „vladari“ zadovoljno „trljaju ruke“. Njima to znači da će s vremena na vrijeme idiotska vlada biti primorana prodati nešto od nacionalnog strateškog blaga ne bi li koliko-toliko „skrpala“ proračun i tako „kupila vrijeme“ da bi se nekako dovukla do novih izbora i onda „podvila rep“ ostavivši unakaženu državu nekom drugom da se s njome dalje „bakče“. U međuvremenu će „gazde“ poslati svoje „haračlije“ (MMF, Svjetska banka i sl) da nad nama mašu bičem restrikcija i ekonomskih prijetnji plašeći narod baukom još veće bijede.

Sasvim se druga priča pripovijeda kada država pokaže sposobnost da iziđe iz ništavila u koje su ju gurnuli uporavo ti „svjetski igrači“. Oni tada postaju nervozni, jer slastan okus pljačke prijete „presušivanjem“. U tom trenutku šalju se „štakori“ koji će polako „grickati“ još nejakom gospodarstvo ne bi li ga ponovo srušili na dno koje onda omogućuje novo „čerupanje“ nemoćnog naroda.

TUŽE BRANITELJE JER SU SE BRANILI

Kada se radi o Hrvatskoj, takve „štakore“ nije teško naći. Uvijek se može ponovo oživjeti odavno istrunula podvala da su Hrvati genocidni. Budući da je od našeg posljednjeg rata prošlo već dvadesetak godina, dakle jedna ljudska generacija, to je možda pravi trenutak da se „ispeglaju“ divlji ubojice iz Srbije i Bosne, a da se u kaljužu uvale branitelji koji nikome nisu nanijeli nikakvo zlo.

Zašto bi se to radilo? Jednostavno zato jer divlji primitivci koji su napali našu domovinu i nanijeli njenim ljudima neopisive gadosti, ne znaju pametno i pošteno raditi i stvoriti si blagostanje, pa su i danas u močvari balkanske bijede. Nasuprot njima, žrtva se je izvukla ne samo od njihovog oružja, nego i od svih ekonomskih pritisaka i da bi je se ponovo upropastilo treba ju proglasiti zločincem, što onda omogućuje da ju se „operuša“ poplavom tužbi za odštetu, kako bi žrtva platila zlikovcu naknadu zbog toga jer se je obranila.

Tako se stvaraju morbidni spiskovi „zločinaca“ koje su očito kreirale srpske tajne službe, što je

vidljivo po tome tko su sve „zločinci“. Kada se analiziraju imena tih više od 3000 ljudi, može se jasno uočiti da muslimana ima preko 70%, Hrvata oko 25%, oko 1 – 2% Srba i nekoliko postotaka ljudi za koje je teško po imenu odrediti vjeru i nacionalnost. Po imenima je ponekad teško odrediti i tko je Srbin, a tko Hrvat, pa se možda stvarno stanje razlikuje za koji postotak od ovakve procjene na temelju imena.

Među poznatim ljudima iz te grupe mogu se među muslimanima Bošnjacima izdvojiti sljedeći ljudi: **ALIJA IZETBEGOVIĆ, EJUP GANIĆ, MUHAMED ŠEĆERBEGOVIĆ (kasnije Sacirbey), te generali RASIM DELIĆ, ATIF DUDAKOVIĆ i SEFER HALILOVIĆ.** Očito je da su među „zločince“ svrstani svi najvažniji političari i glavni zapovjednici Armije BiH, od kojih su neki već odavno mrtvi. Dakle, svi su oni sudionici „udruženog zločinačkog pothvata“.

Kod Hrvata kreatori spiska nisu se ograničili na Bosnu i Hercegovinu, nego su „zločince“ našli i u Hrvatskoj. Time su vjerojatno željeli ponovo „oživjeti“ već davno napuštenu laž o „dvostrukoj liniji zapovijedanja“. Evo tko je sve „ratni zločinac“: **DR FRANJO TUĐMAN, GOJKO (ANTE) ŠUŠAK, ANTE GOTOVINA, JANKO BOBETKO, ZVONIMIR ČERVENKO, ĐURO DEČAK, MILE DEDAKOVIĆ zv. „JASTREB“, ŽELJKO GLASNOVIĆ, DAMIR KRSTIČEVIĆ, MLADEN KRULJAC, TIHOMIR BLAŠKIĆ, BLAŽ KRALJEVIĆ, IVO LUČIĆ.**

I na ovom spisku je vidljivo da su „zločinci“ najvažniji politički i vojni čelnici u Hrvatskoj, manje u Bosni i Hercegovini. Osim što spisak obiluje pokojnicima, na njemu su i ljudi koji su u Bosni bili samo možda na nekoj svadbi, dakle nisu tamo boravili u doba rata. Dakle „krivi“ su jer su hrvatski generali ili političari. To podsjeća na staru partizansku „foru“: Ustaša je kriv zato jer je ustaša. Šta tu ima da se dokazuje?“. Budući da smo svi mi Hrvati i danas „ustaše“, vrijedi ista logika.

Dok Hrvata na spisku općenito ima manje, pa je i sličnih prezimena manje, kod muslimana je spisak na nekim mjestima upravo morbidan, pa su cijeli rodovi ili zaseoci proglašeni „zločincima“. „Rekorderi“ među „zločincima“ su **Hasanovići** kojih ima čak 31. Zatim slijedi 24

Hodžića

, 23

Osmanovića,

19

Dedića

, 18

Mrakovića

itd. Među tim „masovkama“ su prezimena

Bećirović, Delić, Dervišević, Halilović, Hadžić, Huskić, Kadić, Mehmedović, Muminović, Muratović, Mustafić, Omerović, Osmanović, Pilić, Ramić, Redžić, Rogo, Salihović, Selimović, Sinanović, Smajić, Smajlović i Sulejmanović

. Kod Hrvata kojih i inače na spisku ima bitno manje manje je i „masovki“, ali ipak ima više od 10

Blaževića, Jurića, Kljajića i Vila

, a kod

Begića i Kovačevića

ima nešto Hrvata uz muslimane Bošnjake.

Ovakav stav tipičan je za Srbe u svim vremenima od kojih postoje pisani podatci, a to znači od Drugog Balkanskog rata 1913. godine, kada je srpska vojska po tom principu istrebljivala kosovske Albance. Budući da ni tada, a ni ikada kasnije, nisu kažnjeni za svoju ekstremnu sklonost ka istrebljivanju svih koji im „smetaju“, onda sada, kada ne mogu baš sve pubijati, preživjele smještaju na svoje bolesne spiskove „zločinaca“.

Što se tiče samih Srba, njih na spisku ima „na kapaljke“ i to su vjerojatno isključivo oni koji su se borili protiv njihove „republike srpske“. Tipičan primjer za to je **Jovan Divjak**, zapovjednik obrane Sarajeva. „Zločinac“ je zato jer je branio svoj grad od srpskih bandita s okolnih brda.

Dodatni dokaz da je to isključivo srpski popis je činjenica da je slovo „dž“ smješteno na kraju abecede, iza slova „v“. Tamo bi, naime, otprilike bilo po ćirilčnoj abecedi. Sastavljači popisa inače su se trudili da popis bude po latiničnoj abecedi, naravno balkanski aljkavo i neprecizno. Također na kraju slova „P“ dodana su imena sa slovom „Lj“, što nije u skladu ni sa srpskom azbukom.

Koliko je taj spisak ozbiljan može se vidjeti iz nekih imena koja vjerojatno tamo nisu došla slučajno, nego kao rugalica Bošnjacima i Hrvatima. Pogledajte tko je sve „ratni zločinac“: **ZAIM IMAMOVIĆ, SAFET ISOVIĆ, HANKA PALDUM, NEDŽAD SALKOVIĆ, ZLATKO PEJAKOVIĆ, „JOSIF“ PEJAKOVIĆ.**

Vjerojatno bi na toj listi završila i

Fahreta Jahić

(„lepa Brena“), da se u vrijeme rata nije „uslikala“ u četničkoj odori. Od bizarnih imena ima i takvih kao

ANTE MARKOVIĆ, GORAN MILIĆ, MARKO OREŠKOVIĆ, ASIM KURJAK,

pa čak i neki tajanstveni Kinez imenom

VANZHOU ZHEJIANG.

Točku na „i“ toj gluposti daju bosanske institucije koje s tog kilometarskog spiska prepunog muslimana po svojoj „slobodnoj procjeni“ izabiru desetak Hrvata, sve do jednog istaknutih zapovjednika područja Orašja koje se je jedino uspjelo obraniti i od srpskih napada i od spletki domaće i svjetske politike.

I SLOVENIJA BI OPET MALO „GRICNULA“ SUSJEDA

Kada jedan štakor gricka na jednoj strani, na drugoj strani se pojavljuju drugi kako bi iskoristili prigodu, jer žrtva možda nema snage braniti se na obje strane. Tako se je Europska središnja banka upetljala u saborsku raspravu o Hrvatskoj narodnoj banci, jer su se Hrvati usudili samo malo početi uređivati tu banku kako bi radila u korist Hrvatske. S druge strane Europska federacija novinara požurila je „osuditi“ izmišljeni atentat na **Aleksandra „Sašu“ Lekovića**, podmetnutog predsjednika društva novinara koje više ne zaslužuje nositi hrvatsko ime.

Kao i 1991. godine, pojavljuje se i mali zapadni „štakor“ zvan Slovenija“, koji bi potihom malo „gricnuo“ granicu i po koji četvorni metar zemlje „pridodao“ maloj iskompleksiranoj deželi. Drskost ide tako daleko da slovenski ministar vanjskih poslova nesporno hrvatski teritorij proglašava prostorom „koji Hrvatska smatra svojim“, da nije određena granica koja postoji već 70 godina, pa onda Slovenci mogu na „spornoj“ zemlji činiti što ih je volja, npr. postavljati žicu.

SKRETANJE PAŽNJE SA SOTONSKIH UŽASA – GOTOVO MRTVOJ TRUDNICI ISPALILI RAFAL U VAGINU

Na poslijetku se usred svečanosti obilježavanja vukovarskih sotonski bolesnih zlodjela u njemačkom mediju „Die Zeit“ ili na srpskom jeziku „Vreme“ pojavljuje potpuno izvan konteksta članak neke srpsko-njemačke novinarko o „etničkom čišćenju i mržnji“ tijekom akcije „Oluja“ čije obilježavanje je bilo više od tri mjeseca ranije. Zašto baš sad te gluposti oko „Oluje“?

Motiv je vrlo jasan. Treba skrenuti pažnju s nevjerojatnih sotonističkih izživljavanja srpskih vojnika nad nemoćnim zarobljenicima u Vukovaru.

Treba npr. „zaboraviti“ da je srpski vojnik, inače građanin Vukovara **Kemal Đodić** nekom polugom na smrt pretukao legendarnog vukovarskog branitelja, Francuza **Jean-Michel Nicoliera**.

Do prije nekoliko godina ta se činjenica „nije znala“. Zatim se je „saznalo“ što se je dogodilo i da je to učinio „neki Kemo“, da bi sada izišlo na vidjelo kako se zove ta zvijer koja je nekažnjeno živjela u Vukovaru sve do 2008. godine kada je taj sotonski stvor skončao bez kazne. Ali Nicoliera je hitcem u glavu dokrajčio jedan drugi srpski vojnik zvan „Štuka“. Njegovo puno ime se naravno „ne zna“, jer ta zvijer još živi.

Treba također „zaboraviti“ da su trudnu suprugu vukovarskog branitelja **Davora Markobašića Ružicu** najprije

brutalno pretukli, zatim ju odveli na Ovčaru gdje su ju najprije grupno silovali, zatim joj pucali u trbuh ne bi li istovremeno pogodili i nju i njezinu nerođenu bebu, da bi na kraju praktično mrtvoj ženi cijev „Kalašnjikova“ ugurali u vaginu i onda ispucali cijeli spremnik metaka koji su zapravo u komadiće raznijeli njezino tijelo i maleno tijelo njezinog djeteta. Vjerojatno su morbidno uživali što su im lica i uniforme bile natopljene krvlju i komadićima tijela i majke i njezinog čeda. Niti njihova imena se „ne znaju“, ali treba „zanemariti“ i taj bolesni čin uopće, ne bi li se lakše Hrvatima „prišilo“ da su zločinci. Treba ipak reći motiv, zašto baš tu ženu. Davor Markobašić je bio jedan od prvih specijalaca u Rakitju, zbog čega su srpske tajne službe smislile klasičnu srpsku priču da je on „srpskoj nejači rezao prstiće i od njih slagao đerdane“ i proširili ju među svojom vojskom, pa su se Srbi eto na taj način „osvetili“.

Naravno, država ima načina da suzbije sve te perverzije. Na žalost, danas još nemamo vlast koja bi to htjela učiniti. Umjesto toga hrvatske institucije mazohistički napadaju nedužne ljude kao što su **Stevo Culej** i **Damir Markuš Kutina**, jer jedino oni čuvaju u sebi ono što su političari već odavno prodali – čast i dostojanstvo. Napadaju čak i cijelu populaciju navijača, ovaj put „Hajduka“, proglašavajući ih „fašistima“ zbog pozdrava „Za dom spremni“, ne znajući da ovaj starohrvatski pozdrav nikavnim sankcijama nije moguće istjerati iz srca Hrvata.

JESMO LI U MIGRANTSKOJ MIŠOLOVKI?

Oduvijek je Hrvatska bila na povijesnim križanjima najmoćnijih svjetskih supersila. Preko nas se one međusobno natječu, a svakoj od njih bi bilo najdraže kada nas Hrvata uopće ne bi bilo. U tom slučaju bi se za ovaj najljepši kutak svijeta mogli međusobno najprije dobro „počupati“, a onda bi kroz pregovore podijelili plijen i dogovorili se kome koji dio. Ali, Hrvati uvijek svima sve pokvare, a kada sve imaju u svojim rukama, pokvare i sami sebi.

Posljednjih mjeseci taj čuveni rat u Siriji i Iraku koji je umjetno proizveden i umjetno ga produžuju iako je davno mogao završiti na određeni se je način proširio i na našu zemlju. Razlog znamo svi. U režiji ultrabogataša koji misle da mogu kreirati svijet po svojoj mjeri pokrenut je val „izbjeglica“ predstavljen kao pokret jadnih patnika koji bježe od rata.

JE LI NJEMAČKA ALLAHOVA ZEMLJA?

Na početku su skoro svi nasjeli na taj srcedrapateljni trik. No kada su se pojavile grupe bahatih samouvjerenih i dobro uhranjenih mladića džepova punih eura koji „biraju“ državu u koju žele ići, svakom normalnom čovjeku postalo je jasno da to nisu izbjeglice. To je postalo još jasnije nakon što se je saznalo da ni jedna od razvijenih i bogatih arapskih država nije primila ni jednog „izbjeglicu“.

Kada su iz Njemačke stigla jeziva izvješća o silovanju i drugim oblicima nasilja (napadi na djecu, pljačka imovine domaćih, razbijanje automobila), i najglupljem Europljaninu je postalo jasno da se tu radi o organiziranom pokretu koji je u biti okupacija i islamizacija Europe.

Kada su neki imami, a i neki od običnih doseljenika, počeli prijetiti da će se svaki migrant oženiti sa po četiri Njemice i da će mu svaka roditi od petero do desetoro djece, da će svi biti muslimani i da će sve djevojčice nositi burke, da to više nije Njemačka nego Allahova zemlja, svi su se uvjerali da je u temelju „migracije“ nasilje, uništenje normalne Europe i stvaranje od nje „novog svjetskog poretka“. To su neki najavljivali i ranije, ali su ih „normalni ljudi“ izsmijavali tvrdeći da su budale koje vjeruju u „teoriju zavjere“.

Posljednja osoba koja se i danas pravi da ništa ne razumije je njemačka kancelarka **Angela Merkel**

Naravno da ona jako dobro zna u kakvu je nevolju uvalila prije svega Njemačku, a onda i cijelu Europu, ali zbog nekog razloga ona se pravi da „nije odavde“. Što je ona i kome obećala i tko je njoj što obećao izići će u javnost ubrzo. Ima nagađanja da je zapravo najmoćnija žena Europe glavna kandidatkinja za novu glavnu tajnicu Ujedinjenih naroda i da zbog toga čini takvo zlo svojoj zemlji. No to je za sada nemoguće provjeriti.

Ova „herzlich willkommen“ politika njemačke šefice donijela je mnogim državama goleme probleme, jer horde „migranata“ su kao nož kroz maslac prolazile sve šengenske i nešengenske granice rušeći pred sobom svaki zakon i sve običaje. Tijekom prošle godine Njemačka, Švedska, Austrija i još neke zemlje dobrano su se napunile i shvatile da im prijeti potpuni slom ako tu rulju i dalje budu nekontrolirano puštali u svoj prostor. Neke su zemlje počele polako zatvarati vrata žicom, ogradama, brojnim policajcima, pa i vojskom. Ali, dok oni zatvaraju i „pregrađuju“ srednji tok, s izvora i dalje teče bujica ljudi i sada se svi pitaju kako dalje.

SREĆA JE ŠTO NAS „MIGRANTI“ NE DOŽIVLJAVAJU

Hrvatska je u cijelom tom kaosu od početka bila u centru zanimanja svih strana, ali isključivo zbog našeg strateškog položaja na kojemu se križaju svi interesi i svi putevi. „Migranti“ nas nisu uopće doživljavali. Bili su presretni kada smo se uspjeli organizirati i prevesti ih na koliko-toliko udoban način preko našeg teritorija do susjedne Slovenije.

Gotovo nitko nije želio ostati u Hrvatskoj. Njihovim šefovima nije bio cilj da islamiziraju Hrvatsku, a i sami migranti su očito znali kakve su kod nas prilike i da smo i bez njih „u banani“. Tako je ispalo da je katkada dobro biti u krizi i problemima, jer onda nitko ne želi živjeti u takvoj državi. To nas je spasilo od golemog pritiska azilanata koji bi nam prije ili kasnije priredili velike muke.

UMJESTO ZATVARANJA TURSKIH GRANICA –

PRELIJEVANJE IZ ŠUPLJEG U PRAZNO

Na kraju su se veliki šefovi dosjetili i otkrili „toplu vodu“. Heureka, otkrili smo, izvor problema je u Turskoj, kako se prije nismo sjetili! I sada svi obilaze oko Turske kao oko lijepe mlade koju bi svatko htio za ženu, pa joj nudi brda i doline. A lukavi Turci po lijepoj staroj tradiciji iz toga kaosa nastalog iz perverzних bogataških glava izvlače sve veće i veće svote.

Na poslijetku bi trebali sklopiti neki sporazum o „prelijevanju iz šupljeg u prazno“. Konkretno, Sirijce bi se najprije vraćalo iz Grčke u Tursku, a onda bi ih se u jednakom broju prebacivalo u Europsku uniju i uz to još plaćalo goleme novce Turskoj. A već sutra će u Tursku dolaziti novi i

novi „migranti“ za koje će onda Turci vjerojatno dobivati još više novca. Uzgred, Turcima se za put u Europsku uniju ukidaju vize.

U svim tim akrobacijama teško je naći neku pamet. Turska je članica NATO saveza. NATO ima brodove, avione, kamione, džipove, samohodke, radare, a naravno u konačnici i – žicu. Što NATO zatvori i kontrolira svojom tehnologijom, to nitko ne može silom otvoriti. S Turskom se može dogovoriti zatvaranje granice sa Sirijom, a možda i s Irakom i – nema više „migranata“. Bila bi to rijetka prigoda da NATO napokon radi ono za što i postoji – štiti granice i sigurnost država koje su pod njegovim „kišobranom“.

No čini se da za ta takvo rješenje nitko ne mari unatoč tome što je jednostavno i jeftino. Ništa novoga ne treba niti kupiti niti graditi, niti ikoga transportirati po načelu naprijed-natrag. Umjesto toga se natječu tko će više ponuditi Turskoj.

Na kraju se nazire zatvaranje tzv. „Balkanske rute“ na kojoj je i Hrvatska i to kroz cijelu Panoniju od srbijanske do slovenske granice. Možda bi to bio razlog za odahnuti. Međutim i to bi nam moglo prisjesti kada dobijemo svoju kvotu za zbrinjavanje „migranata“.

SURADNJA BALTIK – JADRAN BILA BI SPAS

Od početka te umjetno izazvane „migrantske krize“ mi smo mnogo toga propustili. Bivša vlada se je stalno svađala sa svim susjedima iz „Balkanske rute“ (Srbija, Mađarska i Slovenija) nastojeći migrante „servirati“ sjevernim i zapadnim susjedima po principu „al sam ga zaj...“. To, međutim, ne donosi dobar plod, jer susjedi su uglavnom svoj problem riješili tako što su ili potpuno odbili primati „migrante“, ili su neke dijelove granice ogradili žilet-žicom i propuštaju ljude „na kapaljke“, spremni odmah potpuno zatvoriti granice čim to učini „onaj ispred“, u ovom slučaju Austrija.

Države koje bi trebale biti naši prirodni saveznici već su se zatvorile poput školjki i ne žele čuti ni o kakvim „migrantima“. Slovačka se je već odavno izjasnila da će primati „migrante“, ali isključivo kršćane. Ali, kršćana među njima – nema. Ni Poljska nije baš raspoložena primiti puno njih.

U takvoj situaciji kada svi naši bliži ili nešto dalji susjedi čine u načelu isto ili slično, prirodan korak bi bio razgovarati s njima i stvoriti neku vrstu baltičko-alpsko-jadranske „antimigrantske“ udruge. Ne treba se bojati floskula i etiketa „vi ste rasisti i ksenofobi“. Ne boje se ni spomenute države. Nisu ni oni ksenofobi (protivnici stranaca), niti su neosjetljivi za patnje izbjeglica. Izbjeglicama se mora pomoći i tu nema razlike u mišljenjima. Ali masovno primanje militantnih i uvježbanih muškaraca koji će odmah po dolasku proglasiti svoj „kalifat“ je potpuna ludost protiv koje se treba boriti zajedno.

Kada se spomene ta suradnja Baltik – Jadran samo od sebe nam navire sjećanje na inauguracijski govor predsjednice **Kolinde Grabar Kitarović** koja je tom prigodom rekla slobodno prepričano sljedeće: „Hrvatska nije Balkan niti region. Hrvatska je neovisna država i članica Europske unije. Njezina regija kojoj prirodno i kulturno pripada je od Baltika do Jadrana“.

Da su barem obje vlade poslušale predsjednicu. Ona je to rekla prije tzv. „migrantske krize“. Za tu krizu tada nitko nije znao. Možda je predsjednica nešto načula, jer njezini izvori su dublji nego što ih ima narod. U svakom slučaju na vrijeme je odredila smjer.

Na žalost nitko ju nije poslušao. Bivši premijer **Zoran Milanović** u svojoj balkanskoj primitivnoj maniri s njome nije htio ni razgovarati. Vjerojatno i nju, kao i ranije

Ružu Tomašić

, smatra čistim zlom gorim od elementarne nepogode. Ali ipak, za predsjednicu to zbog institucije „ne smi' kazat“.

Sadašnji premijer **Tihomir Orešković** je sasvim drukčiji. Čovjek izvježban na kulturnom zapadu u vještini obhoda i pregovaranja lijepo i normalno razgovara s predsjednicom. Ali u praksi na svoj prvi službeni put kao premijer otputovao je u mondeni austrijski „glamour“ centar Kitzbühel, gdje su mu trećerazredni bankari poručili, naravno „u rukavicama“, neka se ne druži previše s mađarskim premijerom **Viktorom Orbanom** i poljskim predsjednikom

Jaroslavom Kaczynskim

. Koliko je do sada vidljivo, on poslušno slijedi taj „savjet“ i tako Hrvatska propušta šanse.

Zašto Orban i Kaczynski toliko smetaju briselcima? Njih dvojica otkočili su se s „europskog lanca“ i ne žele trpjeti diktaturu bankara, niti da im netko protiv njihove volje „uvozi“ beskrajn broj „migranata“. Obojica su osnovala nove stranke nezagađene oportunističkom – Orban Fidesz, a Kaczynski Prawo i Sprawiedliwość (Pravo i pravda). Obojica su smijenila guvernera narodne banke i direktora nacionalne televizije. Obojica vode samostalnu monetarnu i financijsku politiku. Rezultat: Poljska i Mađarska su se ekonomski oporavile.

Pridruživanje Poljskoj i Mađarskoj bio bi za Hrvatsku spasonosni lijek, osobito ako znamo da sličnim putem barem u načelu žele ići Češka i Slovačka, pa i Slovenija, ali ovoj posljednjoj kao i nama smeta što tamo do sada nije provedena lustracija.

Na poslijetku Hrvatska ima zlatnu priliku koju već 25 godina nije iskoristila, a to je brojna i moćna dijaspora koja većini političara ne odgovara, jer kad bi se oni afirmirali i vratili u stari kraj, njih (političare) više hrvatski narod ne bi trebao. Ali dijaspora je toliko važna Hrvatskoj da zaslužuje ne samo posebnu temu, nego i posebno ministarstvo. A upravo to ministarstvo i današnja vlast, kao i sve dosadašnje – preskače.